

UZASADNIENIE

P. D. został oskarżony o to, że w dniu 23 października 2016 roku w K., wbrew treści art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, będąc w stanie nietrzeźwości (0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach sygn. akt II K 495/15, tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 11 kwietnia 2017 roku oskarżonego uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, że czynu dopuścił się także w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w sprawie II K 495/15 Sądu Rejonowego w Pabianicach, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 i 4 kk. i za to na podstawie art. 178a § 4 kk. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Ponadto Sąd na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego, a także na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu jeden dzień zatrzymania od dnia 23 października 2016r. do dnia 24 października 2016r. Orzekając w przedmiocie kosztów sądowych Sąd zwolnił oskarżonego od ich ponoszenia, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając wyrok w całości i jednocześnie podnosząc zarzuty, z których wynika, że kwestionuje on surowość orzeczonej wobec niego kary, argumentując, że bezwzględna kara pozbawienia wolności jest dla niego zbyt surowa, podobnie jak orzeczone świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych oraz dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony powołał się swoją trudną sytuację rodzinną i majątkową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia.

Sąd I instancji wnikliwie rozważył zgromadzony materiał dowodowy, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k., wykazując sprawstwo P. D. i ujawniając na rozprawie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, słusznie stwierdzając brak okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i dostrzegając te, które świadczyły przeciwko niemu. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przeprowadzonych dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków, w tym przede wszystkim D. L. i K. R., jak również ujawnionych na rozprawie dokumentów, poczyniona została w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaskarżony wyrok należało uznać za poprawny zarówno pod względem oceny dowodów, weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej, jak również oceny prawnej popełnionego czynu i reakcji karnej zastosowanej wobec oskarżonego. Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości, a wobec prawidłowo ocenionego materiału dowodowego ustalenia faktyczne Sądu meriti zasługują na podzielenie. Brak jakichkolwiek zarzutów pod adresem przeprowadzonej oceny dowodów, ustaleń faktycznych lub też zastosowanego przepisu ustawy karnej uniemożliwia odniesienie się przez Sąd odwoławczy do tych elementów, natomiast kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie dała jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego poprawności w tym zakresie, ponieważ materiał dowodowy oceniono swobodnie i z poszanowaniem zasady obiektywizmu, a podstawę ustaleń stanowił całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, co jednoznacznie wynika z należyście sporządzonego uzasadnienia.

Odnosząc się do treści wniesionej apelacji należy dostrzec, że oskarżony sformułował zarzut dotyczący wymiaru orzeczonej kary i środków karnych, kwestionując zasadność wymierzenia mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz wymiar środków karnych w postaci świadczenia pieniężnego i dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich

pojazdów mechanicznych. Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten pochylił się nad zagadnieniem karygodności popełnionego czynu i słusznie uznał, że była ona znaczna. Niniejszy Sąd podziela zapatrywania Sądu meriti, w których wskazano przyczyny takiej oceny, w tym działanie z bezpośrednim zamiarem, znaczny stopień nietrzeźwości, uprzednią karalność za przestępstwo podobne oraz spowodowanie kolizji. Trzeba zgodzić się z konstatacją Sądu I instancji, że przyznanie się do winy przez oskarżonego nie może zostać poczytane za fakt szczególnie wpływający na ocenę jego postawy wobec niewątpliwych dowodów jego winy, a zatem wszystkie okoliczności świadczące o stopniu karygodności zostały dostrzeżone i nadano im właściwe znaczenie. Sąd Okręgowy zważył, że bezpodstawne jest kwestionowanie orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych, ponieważ zastosowanie obu powyższych środków karnych stosownie do treści przepisów art. 42 § 3 k.k. oraz 43a § 2 k.k. ma charakter obligatoryjny, przy czym kwota świadczenia pieniężnego ustalona została na minimalnym prawnie dopuszczalnym poziomie. Nie występują przy tym w tej sprawie żadne szczególne okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie, że zachodzi wyjątkowy wypadek, pozwalający na odstępianie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Wskazywana przez P. D. przyczyna kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości nawet w najmniejszym stopniu nie usprawiedliwia naruszenia obowiązującego prawa. Należy też podkreślić, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał aż dwie przesłanki skazania z art. 178a § 4 k.k. (czynu dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także w czasie obowiązywania orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych), podczas gdy do wyczerpania znamion tego przestępstwa wystarczy zaistnienie tylko jednej z powyższych przesłanek. W kontekście samej kary orzeczonej względem P. D. należy uznać, że jest ona w pełni adekwatna do okoliczności sprawy i wagi popełnionego czynu, a przy tym zapewni dostatecznie silne oddziaływanie wobec oskarżonego oraz wobec społeczeństwa. Uprzednia karalność P. D., tj. wymierzenie mu kary pozbawienia wolności za popełnione wcześniej przestępstwo, stanowi przesłankę uniemożliwiającą w świetle art. 69 § 1 k.k. zastosowanie względem niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał wniesioną apelację za niezasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych związanych z apelacją obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności i obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego ich uiszczenie, nawet w części, byłoby dla P. D. nadmiernie uciążliwe.